Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

22

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

HET VOLK DAT DE GEWONDEN GENEEST

(Zie blz. 4 en 8.)

De dieren zijn onze beste vrienden

NOG een geschiedenis die ik niet uit m'n mouw schudde maar echt en waar gebeurd is in het schilderachtige Dinant aan de Maas. De held van de geschiedenis is een hond Tintin geheten. Tintin is een grote, witte bouvier of Vlaamse koehond, die in een huis aan de oever van de stroom woont. Hij wacht op de stoep vóór de deur, de kinderen uit de buurt af en stoeit en speelt met hen hoe wilder hoe liever!

Op zekere dag nu naderde een van de kinderen al spelend het water te dicht en viel er in. Het kind riep van angst en werd toen reeds door de brede stroom meegesleurd. Tintin had het gehoord, hij schoot als een pijl uit een boog naar de oever, sprong in de Maas en slaagde er in het kind bij de kleren vast te grijpen. Langzaam zwemmend trok hij het mee naar de oever en redde het voor een gewisse dood.

Nu kunnen jullie zich heel gemakkelijk voorstellen, hoe blij de ouders waren! Niet alleen de buurt langs de waterkant maar heel de stad Dinant vierde de dappere, trouwe hond. Het comité van Dierenbescherming richtte een feest in en vele kinderen en volwassenen, die een daad hadden gesteld ten voordele van ongelukkige dieren, kregen een diploma. De dappere bouvier was de held van het feest; hij kreeg een medaille!

Vergeten we nooit dat de dieren onze beste vrienden zijn en we hen goed moeten verzorgen en vriendelijk behandelen. Zij belonen ons door hun trouw en aarzelen niet hun leven voor ons op het spel te zetten.

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Onze brievenbus

François Grietens, Brussel. — 'k Wens je van harte proficiat! 't Komt wel een beetje laat, maar ik heb pas uit je brief over die mooie dag gehoord. Veel geluk met je fototoestel en laat je niet ontmoedigen omdat je geen prijs hebt. « De aanhouder wint », zegt het spreekwoord, waag het dus nog maar eens!

Herwig Dupré-Mol. — Het is eigenlijk een beetje jammer dat je vriend een Franse lidkaart wenst daar hij toch in Mol, in het hartje van de Kempen, woont en bovendien Vanavermaete heet. Vlaamser kan het moeilijk! Wie onze Franstalige uitgave leest om de taal te leren, hoeft daarom geen lid te worden van de Franse club. Breng dit je vriend eens aan 't verstand! Dank voor je brief!

Jozef van Ginneken, Bochold-Limburg. — Je brief deed me veel genoegen en ik hoop dat het niet de laatste is die ik van jou zal te lezen krijgen. Ik heet je bij voorbaat welkom in onze grote familie daar ik er van overtuigd ben dat je een flink en trouw lid zult zijn. In het vervolg moet je echter je antwoorden voor onze rubriek « Jullie krijgen het woord » op een apart blad papier schrijven.

Frederik Vermeire, Brugge. — Je brief vond ik heel prettig en het doet me steeds plezier te vernemen dat onze geschenken in de smaak vallen. De prijskampen staan alweer voor de deur en ik wens je het bovenste beste! Groeten aan alle vrienden van de Schippersschool.

De Kinderen Vandeputte, Sint Amandsberg. - Hartelijke groeten aan al mijn trouwe lezers, zo grote als kleine, en dank voor de lange sympathieke brief.

Damien Jaenen, Diest. — Daar jij en nog andere lezers niet schijnen te weten wat ze moeten doen om lid te worden van de club, publiceren we de voorwaarden hier nogmaals :

Volledige naam en adres opgeven alsmede geboortedatum en 10 frs. indien je geen abonnement hebt. Ben je abonné, krijg je de kaart gratis. Bij de lidkaart is steeds een rooster gevoegd om de geheime boodschappen op te lossen. Het kenteken, dat eigenlijk iedere Kuifjesvriend zou moeten dragen, kost 10 frs.

Het geld kan gestort worden op P.C.R.ofwel steek je voor dit bedrag postzegels in de omslag.

Albert Van den Bergh, Aalst. — Je kenteken werd opgezonden en ik hoop dat je het met fierheid draagt. Wanneer schrijf je me eens welk je geliefkoosd verhaal is en hoe het gaat op school?

Eduard Goiris, Bornem. — Er werd je een andere lidkaart en ook een nieuwe rooster opgezonden, maar draag er ditmaal beter zorg voor want we kunnen dat niet om de maand doen, hé! Voor de 10 frs. werd je een kenteken toegestuurd.

De kranige club van Diest. — Hip, hip, hoera! voor de club van Diest die me zo dikwijls verrast met een lijst nieuwe leden. Hartelijk welkom aan allen! Schrijf me eens gezamenlijk een brief om me te melden welke verhalen jullie het liefst lezen. En wanneer doen jullie allemaal mee aan onze rubriek « Jullie krijgen ket woord »?

GOED NIEUWS!

De Kuifjeszeep is niet alleen beter, ze is ook goedkoper!

De Kuifjeszeep is niet op- maar afgeslagen en kost thans nog 6,75 frs. in plaats van 7,25 frs.!

Mireille van Hoecke, Gent. — De inlichtingen voor de club vind je hierboven. Een uniform wordt er niet gevergd, die zijn er al zoveel en meisjes zijn toch ook in hun gewone kleedjes fris. Je mama hoeft dan ook geen onkosten doen. Tracht nu al je schoolvriendinnen en heel je klas te overhalen lezer en lid te worden, dan kun je meteen een mooie afdeling van de Kuifjes-familie stichten!

Carl Vertongen, Antwerpen. — Hoe gaat het? Ontvang je je weekblad regelmatig? Het is zeker practischer dan er iedere weer te moeten om lopen en... minder duur ook! Beste groeten!

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

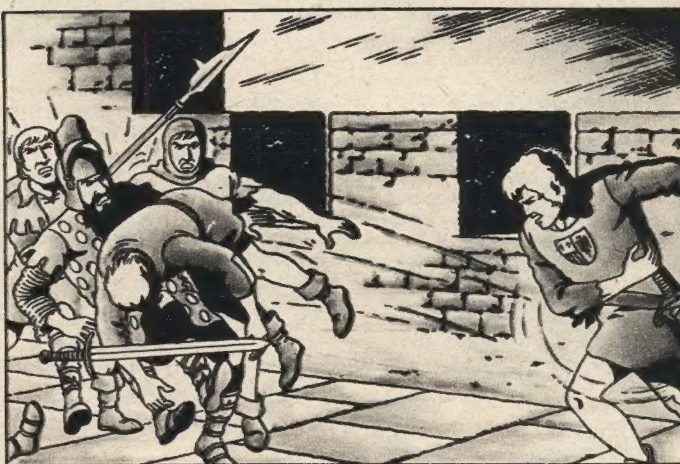
De vrijbuiters van het Heksenbos vallen het kasteel van Kessel aan, dat met de hulp van ridder Jan en Koen versterkt werd. De aanvallers zijn talrijk en duiken van alle kanten op...

(Wordt voortgezet.)

Het volk dat de gewonden geneest

VERHAAL DOOR G. BERNAC — GEILLUSTREERD DOOR A. WEINBERG

IK heb het toch gezegd, dat we niet over de Blauwe Bergen mochten gaan !

— Genoeg ! Genoeg ! schreeuwden de landmeters. Je hebt ons dat reeds ten minste vijftig maal gezegd.

De leider van de karavaan zweeg. Hij was boos en niemand kon hem beletten inwendig te brommen en te vloeken als een ketter.

Het was nu zeven jaar dat hij, Jonathan Hyalis, zonder ongelukken en zonder moeilijkheden tussen Port-Cromwell en het eindstation van de spoorweg van het Zuid-Oosten reisde. Zelfs in de woestijn was hij, ondanks de moeilijke waterbevoorrading, nooit een paard kwijtgeraakt en van al de wilde stammen had hij ooit maar één of twee leden gezien. Ze waren vreedzaam en hielden zich schuw op afstand.

Maar ja, al de vorige reizigers hadden hem trouw gevolgd en op eigen handje geen andere weg willen kiezen. Maar deze drie jongelui moesten speciaal van Birmingham komen om zich aan zijn raadgevingen en reisplan niet in het minst te storen.

— Laat ons met rust ! Was het enige wat ze antwoorden op al zijn vermaningen en, het resultaat van hun lichtzinnigheid, hun onkunde inzake de streek en zijn bevolking bleef dan ook niet lang uit. Honderd mijlen over de Blauwe Bergen waren ze te midden van een nederzetting wilden geland. Het was op een morgen, toen Horn en Wallis trianguleerden (1), want daarvoor waren ze door de staat naar die woeste en onbekende streek gezonden, dat ze plotseling door wilde, grijnzende tronies omringd waren en de wijk moesten nemen. Ze hadden niet eens de tijd hun instrumenten mee te nemen. Maar Barclay, die bij de tent gebleven was, ontving zijn vrienden eerder slecht :

— We kunnen toch geen spiksplinternieuwe theodoliet (2) achterlaten ! Ik verzeker jullie dat we hem terug halen al moesten we daar alle duivels uit de hel voor trotseren.

Zonder zich om de mopperende Jonathan te bekommeren, pakten ze hun instrumenten en materiaal bijeen en zetten met drie karren en negen paarden de Australiërs achterna...

Na drie dagen kwamen ze in een uitgestrekte brousse. Plotseling stond voor hen het hoge gras in vlam en vuur en even daarna sloegen achter hen de vlammen hoog op... dat was de manier waarop de Australiërs hun eenzame vlakten verdedigden. Wonder boven wonder ontdekten de blanken enkele rotsen waarop ze met hun paarden en karren dekking konden zoeken. Ze bleven er tot het vuur uitgedoofd was...

★

In de zwartberookte struiken wemelde het van bruine, lenige lijven en af en toe zoefde er een werpspies of boemerang in de richting van het groepje blanken op de rotsen.

Horn, ongeduldig zoals altijd, loste een paar geweerschoten. Wilde, angstige kreten galmden over de vlakte. Dan werd alles stil. De aanvallers hadden zich terug getrokken, want er roerde niets meer in de struiken.

— Ze wachten op de nacht om ons te overvallen, zei Barclay.

— Dat kan prettig worden, antwoordde Horn.

— Ik had het nog gezegd, begon Jonathan... Wallis onderbrak hem en stelde voor met de wilden een overeenkomst te sluiten.

— Onmogelijk ! Totaal uitgesloten ! lachte Horn. Heb je die gezichten eens goed bekeken ? Je zou beter kunnen onderhandelen met een leger oerang-oetangs !

— Het zijn mensen, wedervoer Wallis, en ik geloof vast dat alle mensen iets gemeen hebben en er met alle mensen te praten valt.

— Het is hier niet de geschikte plaats om daarover te filosoferen, zei Barclay die de oudste was; we moeten die rotsen hier zo goed mogelijk verdedigen.

De karren zouden als dekking dienen, de paarden werden binnen de omheining gehaald en wapens en munitie gereed gelegd.

Het was allemaal nutteloos. Nauwelijks was de zon verdwenen of van alle kanten naderden de wilden. De blanken zagen hen niet en schoten in het wilde. Niet lang echter, want na het vierde salvo waren ze reeds zo stevig gekneveld dat ze geen vingerlid meer bewegen konden. Ze werden in een soort mat gerold, opgetild en meegenomen...

Wallis luisterde gespannen en voelde dat de inboorlingen hun op de schouders droegen. Aan het voetgetrappel van dat leger Australiërs scheen geen einde te komen...

★

Heel de nacht stapten ze en 's morgens vonden de vier gevangenen elkaar weer op de vloer van een primitieve hut. Hun handen en voeten waren vastgebonden. Horn had zich hardnekkig verdedigd en enkele slagen gekregen. Voor het overige had niemand enig letsel bekomen.

Barclay kon z'n handen losmaken en toen was de rest nog kinderspel. Weldra drentelden ze in de hut rond en trachtten een kijkje in de omgeving te werpen.

— Daar zitten we nu, zuchtte Horn.

— Alles bij mekaar zijn we er nog goed van af gekomen, antwoordde Wallis.

— O, jij noemt dat goed ?

— Ze hadden ons dadelijk kunnen doden. Waarom deden ze dit eigenlijk niet ? Dat is zonderling... daarover moet ik nadenken !

— Schiet dan een beetje op met je denken, onderbrak Jonathan. Het zijn ongelooflijk primitieve mensen. Misschien hebben ze nooit tegen een blanke gesproken en zelfs nooit gezien. Zo ze ons gisteren spaarden, was dit alleen om ons vandaag of morgen op een wredere manier om het leven te brengen. Ach, jullie waren ook zo verstandig !

— Ik had jullie nog gezegd dat we niet over de Blauwe Bergen mochten gaan ! riepen ze alle drie tegelijk.

— Heb ik inderdaad gezegd en nu zorgen jullie er maar voor dat we weer uit de handen van die wilden geraken, verduivelde Engelse wijsneuzen, grinnikte de Griekse karavaanleider.

Daarop lei hij zich in een hoek van de hut, sloot de ogen en zuchtte diep.

— We moeten een middel vinden, zei Horn. We hebben geld ! Als we hen eens geld aanboden ?

— Hahaha ! Geld ! Die is goed ! Ze weten niet eens wat geld is en daarbij, indien ze ons geld willen, kunnen ze dat zonder plichtsplegingen nemen.

— Ik heb mijn automatisch pistool nog, stelde Barclay voor.

Wallis haalde de schouders op en antwoordde :

— Waartoe dient hier een machinepistool ? Vijf minuten kun je er misschien mee winnen...

De drie jongens legden zich neer en dommelden in. Zangen, die hun luguber in de oren klonken, deden hun plotseling opschrikken. De bladeren, die voor de afsluiting van de hut hingen, werden weggeschoven en een ogenblik waren de gevangenen verblind door het schelle zonlicht. Een schrikwekkend schouwspel ontrolde zich voor hun ogen...

(Zie vervolg blz. 8.)

(1) Trianguleren : het verdelen van een te meten terrein in driehoeken, waarbij van de eerste driehoek slechts één zijde werkelijk gemeten wordt.

(2) Theodoliet : driepoot waarop een verrekijker bevestigd is, die draait om een horizontale en vertikale as. Men kan er zowel horizontale als vertikale hoeken mee meten.

De GIEREN der ZEE

Mark en Denis werden gevangen genomen door de Zwarte Gieren, doch konden samen met Jan, een Ridder van het Geluk, en vijand van de Gieren, ontsnappen. De Gieren achtervolgen Jan met een vliegende schotel...

Mark en Denis volgen de raad van Jan op en voegen zich bij de Arabische karavaan. Jan is achter een rots verdwenen, gevolgd door het geheimzinnig toestel...

Men moet met een kameel gereisd hebben om te weten hoe onaangenaam het is tussen die bulten te zitten en heen en weer geschommeld te worden, als een schip op hoge zee... Mark heeft hevige maagpijn...

's Avonds stopt de karavaan en slagen de Arabieren hun tenten op...

Ongerust over het lot van hun vriend, trachten Denis en Mark de Arabieren te overhalen met hen mee te gaan... Deze laatsten horen niet aan die kant !

Intussen stopt er een karavaan op dezelfde plaats. Mark en Denis ontdekken tussen de reizigers een Arabier die hun taal spreekt.

Een tijd later...

Plotseling...

Achter 'n heuvel weerklinken schoten. De Arabier beveelt de kinderen op de grond te gaan liggen. Hij galoppeert in de richting van de schoten...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, de blinde passagier, brengt het er levend af. Hij zoekt Sophie en Yves. Met een jeep, achtergelaten door een verongelukte blanke jager, hoopt hij beiden te kunnen redden. Geholpen door de Zonen van de Leeuw gaat Dzidziri naar het Heilig Eiland, waar de Bama-Fantous Sophie en Yves gevangen houden...

DE LEVENDE ROTSEN

EENS de eerste schrik voorbij, bereikte de geestdrift van de Zonen van Simba haar hoogtepunt toen het Leeuwtje met de Vlammende Haren hun de overwinning op hun vijanden, de Zonen van de Krokodil beloofde. Ze hadden hem verloren gewaand, slachtoffer van zijn eigen stoutmoedigheid en hij was teruggekeerd gaaf en gezond en in het bezit van dit metalen monster.

— Kom hier, o Nomogo-Kooso, wendde Dzidziri zich tot de hoofdman-tovenaar.

Half met gebaren, half met woorden zette Dzi zijn plan uiteen. Het gezicht van de tovenaar, tot dan toe onbewogen en gesloten, werd levendiger, men kon er de tevredenheid aflezen. Toen Dzidziri z'n rede beëindigde kon de neger er niet aan weerstaan te dansen van geestdrift. Het plan beviel hem. Had hij niet met zijn eigen ogen gezien, dat Dzidziri zich op het moeras had gewaagd met een eenvoudig vlot? Wat de jongen thans voorstelde scheen minder gevaarlijk.

Op zijn beurt legde Nomogo-Kooso de Zonen van de Leeuw het plan van Dzidziri uit en ze onthaalden het met vreugdekreten.

— Uuuuu! Wij zullen de Zonen van de Krokodil bevechten!

— Wij trekken naar hun eiland en vernietigen hun altaren!

— Ze zullen in de brousse moeten vluchten en nooit zullen ze nog een mens in het gelaat durven zien...

En zoals altijd dansten en sprongen de Zonen van de Leeuw en roffelden de tamtams. Dzi onderbrak hen:

— We hebben veel werk en we mogen geen minuut verliezen!

Van dit ogenblik heerste er te Nyabassam een koortsachtige bedrijvigheid. Heel het dorp scheen veranderd, in alle hutten werd gewerkt en iedereen nam een deel van het werk voor zijn rekening. Slijpen we onze assegaaien en stoppen we onze oude geweren, met stukken ijzerdraad aan de koker gehecht, vol poeder en spannen we de koorden van onze bogen strakker, doen we alles wat het Leeuwtje met de Vlammende Haren van ons vergt! Men schildert, klopt, scheurt een paar ceremonieschorten, die men zorgvuldig bewaard had... Dzi is overal tezelfdertijd. In de jeep lag gereedschap om te hameren, te zagen en te snijden, alsmede enkele kisten munitie.

— Vooruit, Nomogo-Kooso, open dit hier en houd het poeder... En jij, Lumkua-Otito, maak een pot oorlogsverf klaar. En jij, Visoro Ometa, knutsel een penseel aan mekaar. 's Avonds zag men reeds het resultaat van deze bedrijvigheid. De amphibie-jeep had haar normaal uiterlijk verloren en was omgetoverd in een soort monster, waardig deel uit te maken van de stoeten uit Provence. Vooraan op de jeep waggelde een monsterachtige kop en een lange, schubbige staart bengelde achteraan. De jeep was zo angstwekkend dat de Zonen van Simba haar niet zonder schrik benaderden, alhoewel ze zelf de bewerkers van deze metamorphose waren. De vrouwen en de kinderen verscholen zich in de hutten omdat ze op zulk een afzichtelijk beest de blik niet durfden werpen.

Nomogo-Kooso trappelvoetend van ongeduld stelde voor te vertrekken, daar alles toch klaar was.

— Neen, besloot Dzidziri, indien we bij nacht aanvallen gaat het effect, waarop ik reken, helemaal verloren... Ja, je verstaat niets van al wat ik je zeg, maar je moet doen wat ik zeg...

Heel vredig strekte hij zich uit onder een boom, lei zijn hoofd op een van de wortels en zei:

— Koekoekoest, in 't mandje, leg je kop neer en doe dododo...

Nomogo-Kooso redetwistte heftig, maar Dzidziri liet zich niet vermurwen.

— Niets aan te doen, schone kroeskop, ik heb slaap.

En hij sliep in. 's Morgens was hij eerst op de been en aanschouwde de jeep — zijn jeep nu — zoals hij ze veranderd had. In verbeelding zag hij reeds het gezicht dat de Zonen van de Krokodil zouden trekken.

— Ik wed dat ze zullen bibberen als broekventjes. En dan heb ik nog enkele andere knepen in m'n mouw; ze hebben er eenvoudig geen idee van!

Dzidziri stapte in zijn wagen, keek of ieder voorwerp op zijn plaats lag en wierp een onderzoekende blik op de wapens. Alles was kant en klaar.

— Weldra zullen Sophie en Yves vrij zijn... en die brave Hage-Davricourt ook. Aan hem denk ik nooit, eigenaardig... en indien de Zonen van de Krokodil hen reeds hebben...

Hij verjoeg die gedachte vlug, hij wou zich niet door die vrees laten overmeesteren.

— Ze leven en ik, Dzidziri, zal hen redden!

Het ogenblik was daar en Dzi riep Laobé:

— Jij bent heelhuids van het eiland geraakt... Ik ook, zul je zeggen, maar dat was dank zij Moehoe, terwijl jij een doorgang gevonden hebt. Ben je mans genoeg om ons daarheen te leiden?

De kleine neger schudde zijn krullebol. Nomogo-Kooso trad nader. Laobé had hem over het bestaan van een lianenbrug gesproken en het was langsdaar dat hij ontsnapt was.

— Maar het ijzeren beest, vroeg de tovenaar terwijl hij naar de jeep wees. Die kan er niet over; de brug zou breken onder het gewicht.

— Maak je daar geen zorgen over! Vooruit! Laobé wijst ons de weg naar de lianenbrug!

Het opperhoofd-tovenaar nam plaats in de jeep evenals twee of drie negers, gekozen tussen de dappersten. De anderen volgden te voet. Nomogo-Kooso ondervroeg Laobé, gromde en maakte gebaren met z'n arm. Geruime tijd reden ze in zigzag over de brousse tot ze aan een bos kwamen waardoor een wegel liep die ze insloegen. Eensklaps riep Laobé:

— Daar!

Ze hadden inderdaad het moeras bereikt en Dzidziri kon een rilling van afschuw niet onderdrukken, toen hij die vreselijke kruipdieren aan de zoom van het water zag. Ze geleken op boomstammen met groenachtig mos bedekt. Hij herinnerde zich de nachtelijke overtocht en de aanval van die afschuwelijke beesten... Maar, ze mochten niet langer talmen...

— Waar is de lianenbrug?

Laobé haalde zijn magere schouders op. Met heftige gebaren legde hij uit dat hij er zeker van was op de juiste plek beland te zijn.

— Ik heb de Zonen van de Krokodil gevolgd — ze wezen vervloekt — die hier overstaken. Ik wachtte tot ze er allemaal over waren en riskeerde het toen...

— Maar die brug is er niet meer, bromde Dzi. Dat is toverij. Het is een werkje voor jou Nomogo-Kooso. Zie dat je dit zaakje opknapt. Roep je vriendjes, de fetichen, te hulp en haal die brug te voorschijn.

De tovenaar zonderde zich af en begon met z'n komedie. Dzi had z'n eigen idee, liep de helling af en zocht naar sporen of een ander teken dat zou wijzen op een doortocht van mensen. Hij wierp daarbij een blik op het moeras en bleef verbaasd staan:

— Almachtig! Ik zou gewed hebben dat ginds geen rotsen waren... en ze bewegen die rotsen!

Er naderden inderdaad zwartachtige blokken, net glimmende basaltrotsen. Een van hen schoof weg en er kwam een roos gehemelte te voorschijn...

— Nijlpaarden, dacht Dzi, dat onbrak er nog aan!

Hij zette zijn onderzoek voort. Waarvoor mocht de liaan, die langs een boom naar beneden hing, wel dienen? Hij trok er aan en zie ze gaf mee. Toen kwam er een tweede en een derde te voorschijn.

— Begrepen! De Zonen van de Krokodil laten hun brug in het moeras zakken, na de overtocht...

Het duurde niet lang of de lianenbrug was opgehaald. Nomogo-Kooso jubelde:

— Ik ben een groot tovenaar, niet?

— 't Is al goed, ouwe kletser! Maak dat ze aan de overkant komen. Ik bekommer me om de jeep...

Dzidziri reed de helling af. Laobé en Nomogo-Kooso vergezelden hem. Hij haalde de wielen in en zette de schroef aan gang. De amphibiewagen reed in het water. Plotseling viel een groep nijlpaarden hen aan...

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK: TEN AANVAL!

De krokodillen omringden het monster...

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Montbidon, een verrader, kon uit de Bastille ontsnappen en alle opsporingen bleven vruchteloos. Hassan en Kaddoer hopen hem op het gemaskerd bal te vinden...

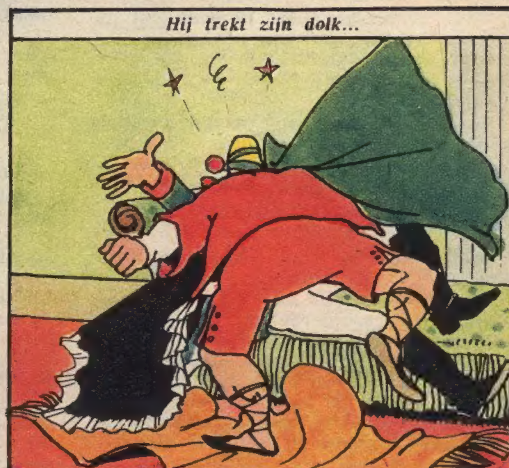

Het volk dat de gewonden geneest

(Vervolg van blz. 4.)

TUSSEN en rond de hutten stonden vreemdsoortige wezens opgesteld, het gelaat achter een pluimenmasker verborgen, het haar omhoog gezet en aan hals en lenden bengelden horens en veelkleurige stokjes. In het midden van het plein stond hun houten afgod. Een roofvogel met rood geschilderde klauwen.

De eerste rij krijgers naderde de hut en begon op twintig passen van de gevangenen een helse dans.

Die wilden waren inderdaad angstwekkend en de blanken verwachtten er zich aan ieder ogenblik overweldigd te worden. Om duistere redenen gebeurde zulks niet. Na de dans trokken de krijgers zich terug en de bladerenvoorhang werd stil door onzichtbare handen dichtgeschoven... Alles werd stil. De gevangenen begrepen het echter : Een wrede dood wachtte hun en alle kans op ontvluchten was uitgesloten...

— Wat voelen die wilden als ze ons zien, volgens jullie ? vroeg Wallis.

— Voelen ? Te ingewikkeld voor die mensen ! Nemen we aan dat ze voelen zoals de haai op het ogenblik dat hij een zwemmer ziet...

— Ik geloof het niet ! Ik denk dat die mensen schrik van ons hebben en dat hen zo razend maakt. Als we die mensen nu eens bewezen, dat we hun geen kwaad willen...

— Je kunt net zo goed razende gorilla's aanspreken. Jij dromer !

De vier mannen legden zich neer en trachtten in de slaap hun miserie te vergeten...

★

Wallis kon de slaap niet vatten en terwijl hij stil luisterde en nadacht, scheen het hem of er riep iemand om hulp. Hij verwijderde de bladeren en zag, niet ver vandaan, een hut staan. Ja, werkelijk, er schreide iemand...

Met een wip stond hij buiten en liet zich voorzichtig in de andere hut glijden. Ze scheen verlaten, maar Wallis hoorde nog steeds kreunen en stapte in die richting. Op een leger van bladeren lag een Australiër te woelen en te kreunen. Hij had een kogel in de schouder gekregen en het bloed vloeide uit de open wonde. Indien men dit niet terstond kon stelpen, was de man verloren.

— Jongens, jongens, waarom verbinden ze die ongelukkige niet ? dacht Wallis.

Hij bette de wonde, scheurde zijn zakdoek en legde hiermee zo goed en zo kwaad het ging een verband.

Op dit ogenblik staken twee oude Australiërs met getatoueerde wangen hun hoofd binnen. Ze deinsden verschrikt achteruit, doch na een paar ogenblikken waagden ze een paar stappen in de richting van de gewonde, die de ogen opende...

Wallis maakte dat hij buiten kwam, doch vooraleer hij zijn hut kon bereiken, was hij reeds omsingeld door een groep krijgers met opgeheven werpspiesen. Op hun gezichten lag een grijns van woede. Maar de twee ouden kwamen uit de hut van de gekwetste, riepen enkele rauwe klanken en plotseling gingen de werpspiesen naar beneden en allen weken achteruit.

Een groep Australiërs kwam en lei voor Wallis nog een gekwetste neer en allen bekeken ze hem vol verbazing en verwachting. Wallis boog zich over de gewonde die niet door een kogel getroffen was, maar waarschijnlijk met volle geweld in een doornstruik gevallen of geduwd was. Heel zijn been was opengereten en de lange doornen staken er nog in...

In een ommezien waren de wilden achter hun hutten verdwenen met de duidelijke bedoeling op afstand de bewegingen van de blanke gade te slaan.

Wallis raapte al zijn moed samen, onderzocht de wonde, verwijderde de doornen, sneed de ontstoken plekken met zijn vlijmscherp pennemes open. De gewonde hijgde en kreunde, maar liet begaan. Wallis trok zijn hemd uit, scheurde het in lange repels en verbond het been stevig. Dan knikte hij de kleine, bruine Australiër toe en ging naar zijn hut, waar zijn vrienden hem angstig hadden in 't oog gehouden en hem nu met vragen bestormden.

Iedereen was nu wakker in het kamp en er heerste een grote bedrijvigheid.

— Ze komen ons halen en zullen ons doden, zuchtte Jonathan. Ach, waren we maar nooit over die vervloekte bergen gekomen...

De bladeren-voorhang van de hut werd opengeschoven en een pak gemaakt van lange grasprieten werd binnengeschoven. De gevangenen maakten het los en vonden er citroenen en een soort grote gele taart in. Ze verslonden het voedsel, want ze waren uitgehongerd en dorstig.

Enkele tijd later werd de theodoliet door de twee grijsaards binnen gebracht. Ze zeiden iets in hun rauwe taal en Jonathan knikte, hij had hun begrepen.

De volgende nacht verdwenen de wilden, die nomaden waren, op zoek naar nieuw en vruchtbaar land. Voor de hut van de blanken lieten ze de drie karren, de negen paarden en al het materiaal onaangeroerd achter.

Langzaam reden Jonathan, gevolgd door de drie Britten, terug naar de brousse bij de Blauwe Bergen en de jongelui konden hun opmetingen ongestoord voortzetten.

— Jonathan, wat zegden die oude Australiërs toen ze ons lieten gaan ? vroeg Wallis.

— Ze zeiden : « Nog nooit hadden wij het volk ontmoet dat de gewonden geneest... »

Scholieren regelen het verkeer

DE klok slaat twaalf en de brede schoolpoort wordt wijd open gezet. Jongens en meisjes komen pratend, lachend en spelend buiten gestroomd en kleine groepen verdwijnen in alle richtingen.

Verschillende leerlingen stappen gezwind naar een druk kruispunt en we gaan met hen mee. Kijk, op de hoek van de straat staat een jongen van ongeveer twaalf jaar te wachten. In de hand houdt hij een ronde schijf, precies zoals het verkeersbord, waarmee een stationchef pronkt, en met zijn schouderriem en gordel in wit glanzend leder ziet hij er knap en kranig uit!

De scholieren komen op hem toe, ze schijnen dat doodgewoon te vinden, zetten zich op een rij op de stoep en de jongen roept :

— Iedereen klaar?... Ja?... Daar gaan we!

Hij geeft een teken met zijn verkeersbordje, de auto's, moto's, fietsers, in een woord al wat rijdt, stopt en wacht geduldig tot de kinderen de overzijde hebben bereikt.

De jongen met zijn wit ceintuur en schouderriem was een van de honderd dertig leden van de « Hulpbrigade »(1)*, opgericht door de politie van Maastricht, in Holland. Het oude Maastricht met zijn warnet van kronkelende, nauwe straten is uiterst gevaarlijk voor het moderne en drukke verkeer. Er moest iets op gevonden worden om de schoolkinderen een veilige tocht van- en naar school te verzekeren en toen deed de politie beroep op de kinderen zelf. Meisjes en jongens van de hoogste klassen van de Lagere School werd uitgezocht om hun klasgenoten te helpen. Mits de toestemming van hun ouders, werden de kandidaten speciaal opgeleid voor hun taak. In acht lessen van twee uren werden ze vertrouwd gemaakt met al de verkeersreglementen en meteen klaar voor ogen gesteld welke verantwoordelijkheid ze op zich genomen hebben.*

Ieder van hen regelt het verkeer om de drie weken gedurende een week. Enkele minuten vóór het begin en het einde van de school, vatten ze post op de aangewezen, drukke en gevaarlijke verkeersknooppunten en loodsen heel de schooljeugd veilig over de baan. Ze ontvangen geen vergoeding voor dit werk, maar allen aanzien het als een eer de taak van politieagent te mogen vervullen. Wanneer ze de school verlaten is hun taak natuurlijk ten einde en dan richt het stadsbestuur te hunner ere een feestje in. De leden van de « Hulpbrigade », die zich bijzonder onderscheiden hebben, krijgen een diploma.

Zouden jullie er iets voor voelen moest men dit ook bij ons beproeven?

(1) Niet alleen in Maastricht, doch ook in andere Hollandse steden staat de « Hulpbrigade » paraat. In vele Duitse en Engelse steden bestaan ze trouwens ook.

DE WINNAARS *van ons* GROOT PAAS-SPEL

IN nummer 18 van ons blad hebben we de juiste oplossing van ons Paas-Spel gepubliceerd nl.: LAAT CENTRALE VOOR VRIJDAG MIDDERNACHT IN DE LUCHT VLIEGEN, en jullie tevens verteld dat er duizenden en duizenden antwoorden, uit de vier windstreken, op onze kantoren toestroomden.

Om de lijst van de winnaars juist samen te stellen, moesten onze correctors beroep doen op de bijkomende vraag. Jullie weten nog dat deze luidde : Hoeveel kilometers en hectometers kan een Citroën 11 PK., in perfecte staat, afleggen met 10 liters brandstof ? Het juiste antwoord was : 90.8 km.

Enkele tientallen deelnemers hebben deze bijkomende vraag juist beantwoord, honderden anderen gaven cijfers die schommelden tussen 90,900 km. en 90,700 km., zelfs tussen 91 km. en 90,600 km. Bij benadering klopten deze cijfers dus maar heel precies waren ze niet. Om al deze deelnemers nu te schiften hebben wij beroep gedaan op een groep lezers van KUIFJE en zij trokken de 491 namen van de deelnemers, wier berekening het dichtst bij het juiste cijfer lagen. Dan volgden de duizend die een beetje verder afgedwaald waren, enz.

Wij kunnen er niet aan denken de volledige lijst van de winnaars te publiceren want we zouden met één weekblad niet toekomen. Hier volgen dus alléén de eerste prijzen. Moest je je naam niet vinden, wanhoop dan niet. Aan alle winnaars wordt in de loop van de maand Juni een persoonlijk bericht gezonden. Schrijf of telefoneer ons niet daar we aan jullie vragen of klachten, althans voor die tijd, geen gevolg kunnen geven.

Hartelijke gelukwensen aan alle deelnemers en alle winnaars van ons Paas-Spel !

Wint een AJAX-fiets, type « KEEPFIT » :

D. Dauge, te Hyon.

Winnen een voetbal :

M. Van Vinckeroy, te Brussel; M. Praet, te St. Joost-ten-Node; D. Lenaerts, te St. Truiden; Kamiel Wouters, te Boom; M. Rensonnet, te Stavelot; J. Meskens, te Schaarbeek; Y. Horemans, te Gozée; M. Van Eenis, te Brussel; X. Verbeeck, te Knokke; Karel Wouters, te Boom.

Winnen een armbanduurwerk « HORLEX » :

A.-M. Meers, te Dilbeek; P. Rensonnet, te Heusy; L. Huclenbrouk, te Brussel; M. Dieuaide, te Audergem; P. Vanden Berghe, te Vorst; G. Lamboray, te Heusy; G. Antoine, te Marneffe; M.-P. Paskin, te Luik; J. Poskin, te Verviers; M. Laurent, te Habay-la-Meuse; L. Badot, te Binche; Y. Grad, te Brugelette; P. Van Driessche, te Ronse; P. Dauby, te Molenbeek; Y. Morival, te Œudeghien.

Winnen een schildersdoos «REEVES », van het Huis Lefèbvre, Zuidstraat, te Brussel :

J. Fobe, te Tronchiennes; M. De Jonghe, te Ukkel; J.-P. De Vleeschouwer, te Knokke; Y. Steger, te Molenbeek; F. Frans, te Brussel; Cl. Cecere, te Schaarbeek; Fr. Gettemans, te Halle.

Winnen een « CINETTE » :

Fr. Nelles, te Ceroux-Mousty; A.-M. Pelerin, te Nijvel; J. Debouches, te Corbion; J. Dirikken, te Luik; J.-P. Kesteman, te Wezembeek; R. Lohest, te Ukkel; R. Poplimont, te Wezembeek; L. Lejeune, te Neufchâteau; A. Vos, te Antwerpen, St. Verfaillie, te Heist-a/Zee; P. Becker, te Brussel; M. Termote, te Brussel; Chr. Carez, te Vorst; R. Adams, te Ganshoren; J. Vandergeeten, te Leuven; M. Delgrange, te Doornik; L. Lecomte, te Audergem; A. Sandron, te Herstal.

Winnen een album « CORENTIN » :

E. Bourez, te Menen; T. d'Oultremont, te Hyon; M. Theys, te Peville-Grivegnée; M. Van Beire, te Ukkel; L. Deschuyffeleer, te Quenast; A. Milan, te Molenbeek; M. Leribaux, te Elsene; L. Janaert, te Brussel; J.-P. Bellet, te Ukkel; Ch. Lambrechts, te St. Joosten-Node; D. Deseure, te Middelkerke; E. Smedt, te Audergem; M. Allard, te Brussel; E. de Saint-Moulin, te 's Gravenbrakel; R. Thomas, te Anderlecht; D. de Lannoy, te Namen; P. Pohl, te Brussel; J. Delvignes, te Courcelles; Fr. Vander Elst, te Marcinelle; A. Mathieu, te Fontaine-l'Evêque; J. Calonne, te Etterbeek; J. Greuze, te Pâturages; Fr. Daenen, te Keerbergen; J. Thomas, te Boom; M.-Cl. Gilsoul, te Houthaalen; L. Vermeiren, te Anderlecht; H. Okuneckis, te Brussel; J. Van Miegroet, te Gilly; P. Laame, te Elsene; M. Verhertbruggen, te Brussel; S. Belet, te St. Pieters-Leeuw; M. Mayeres, te Borgerhout; L. Bertholet, te Brussel; Cl. Gilient, te Anderlecht; Y. Van Mechelen, te Châtelet; A. Mertens, te Alsemberg; Cl. Muyters, te Luik; M. Lefèvre, te Velaine s/S.; P. Desgain, te Lodelinsart; M. Lacroix, te Waver; J.-B. Delais, te Molenbeek; Schwarz, te Brussel; Fr. Pattyn, te Schaarbeek; G. Wybouw, te Molenbeek; A.-M. De Bie, te B.P.S.8-F.B.O.; G. Renard, te Thimougies; L. De Mare, te Lokeren; J. Pugliesi-Conti, te Elsene; Cl. Leveau, te Doornik; E. Becquet, te St. Pieters-Jette.

Winnen een pennemes « KUIFJE » :

A. Grégoire, te Ensival; M. Rassart, te Charleroi; J.-P. Geeroms, te Ukkel; J. et A. Casteleyn, te Leopoldstad (Belgisch Kongo); R. Rombouts, te Hasselt; O. Van Peteghem, te St. Niklaas-Waas; R. Ducarmo, te Vorst; G. Verheulpen, te Woluwe St. Lambert; J. Lommaert, te Ukkel; R. Brams, te St. Pieters-Woluwe; A. Hoen, te Gilly; M. Lefrancq, te Binche; Cl. Druart, te Harchies; P. Baillien, te Seraing; Cl. Squilbin, te Ukkel; Fr. Caiture, te Macon; J. Van Lierop, te Schaarbeek; A.-M. Bultot, te Marcinelle; W. Verbestel, te Vorst; J.-Cl. Dutilleul, te Dour; A. Arcq, te Brussel; N. Vandeplas, te Brugge; L. Van den Eede, te Brussel; R. Leclercq, te St. Andries-Brugge; P. Igstalder, te St. Gillis; F. Muls, te Machelen; J. Verhellen, te Ukkel-St-Job; G. Verheyden, te Dilbeek; Fr. Warnon, te Gilly; Fr. Collard, te Elsene; J.-Fr. Lecocq, te Tilff; P. Opsomer, te Elsene; R. Verschraegen, te St. Denijs-Westrem; J. Broux, te Oostende; A. Blairon; Fr. Dieuaide, te Audergem; J. Bieuvelet, te Gembloers; P. Rousseau, te Ans; P. Mézier, te Neufchâteau; Y. Van Someren, te Elsene; Cl. Destrain, te Brussel; R. Roufosse, te F.B.O.-B.P.S.; R. Janssens, te Schaarbeek; E. Kestemont, te Molenbeek; M. Pelerin, te Nijvel; M. Rodelet, te Brussel; R. Bollaerts, te Koekelberg; M. Collard, te Elsene; G. De Brauwer, te Audergem; P. Timper, te Audergem; G. Broniet, te Sourbrodt; H. Jordens, te St. Joost-ten-Node; Chr. Colpaert, te Brussel; S. André, te Audergem; G. Jourdain, te Fontaine-l'Evêque; G. Wellemans, te Liedekerke; J. Defrère, te Luik; Fr. Coppens, te Brussel; Cl. Rousseau, te La Louvière; P. Geilenkirchen, te Grivegnée; A.-M. Leclercq, te Fleurus; D. Inowlocki, te Molenbeek; G. Grignet, te Ahin; Y. Ortmans; te St. Lambert-Woluwe; G. Bourdonge, te Molenbeek; M. Delplancq, te Bouillon; J. Van Acker, te Gent; J. Van de Keere, te Brussel; L. Camal, te Oupeye; J.-P. Willems, te Arlon; J.-M. Horemans, te Gozée; J. Joris, te Brussel; J. Vens,; Fr. Thomas, te Pailhe-Havelange; J.-Cl. Lemaire, te Pâturages; J. Wauthier, te Marlehan; R. De Bièvre, te St-Gillis-Brussel; V. Verrengen, te Korbeek-Lo; J. Boever, te Wiltz (Groot Hertogdom); W. Vlieghe, te Zwevegem; Ch. Wouters, te Molenbeek; D. Van Bunnen, te Brussel; Ch. Buvé, te St. Pieters-Woluwe; P. Alloo, te Brussel; A. Roorijck, te Knokke-a/Zee; A. Berger, te Etterbeek; J.-P. Couvreur, te Vorst. D. Denayer, te Dilbeek; Fr. Wéra, te Grivegnée (Luik).

DE TARTAARSE HELM

Suske en Wiske hebben een oude landloper geholpen. Lambik zegt dat het beter is met vreemdelingen voorzichtig te zijn...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

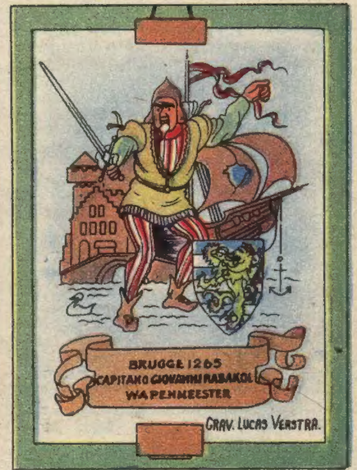

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Alex, de gouverneur en een kompagnie soldaten omsingelen het huis van Galo daar ze geloven, dat de boosdoeners hier verborgen zijn. Galo ontkent ten stelligste...

Teksten en tekeningen van J. Martin.

Op bevel van Galo verschuiven de knechten de voet van een standbeeld en men blikt in een put...
Zwaai met de koord om hen te verwittigen...

Maar daar valt me eensklaps de man die z'n gelaat verborg te binnen, en de gouverneur vergezelde... Heeft iemand hem zien buiten gaan

Neen, inderdaad! Hij is naar boven gelopen en niet weergekeerd!
Verdraaid, we moeten hem terug vinden!

Doch op hetzelfde ogenblik schokt de deur in haar hengsels en al de inwoners kijken verschrikt op.
Open die deuren onmiddellijk, begrepen!

Bij de donder van Zeus, dat zijn de Romeinen! Hamil, neem een lamp en ontsteek de gordijnen! Daarna volg je me...

Maar de mysterieuze man op de verdieping, die niemand minder is dan Alex, komt tussenbeide...
Galo, je bent op heterdaad betrapt! Je medeplichtigheid staat vast!

Op bevel van Gracus beuken de soldaten op de deur...

De slaaf steekt het vuur aan de gordijnen...

En Galo verdwijnt in de onderaardse gang.
Vooruit! Ze komen! Vlug!

De deur begeeft en...

...de soldaten van Gracus stormen de kamer binnen.
Haast jullie! Ze zijn langs daar gevlucht! We moeten hen inhalen...

Nauwelijks hebben onze vrienden echter een paar stappen in de onderaardse gang gezet of ze staan voor een ijzeren poort, die door de vluchtelingen gegrendeld werd. De soldaten trachten de deur in te beuken, doch tevergeefs. Ze lopen terug naar boven en ontsnappen nog juist aan de brand, die nu in alle hevigheid woedt. De volgende morgen roken de puinen nog...

Alex blijft na z'n mislukking niet bij de pakken zitten. Als Enak met zijn hond opdaagd, krijgt hij ineens een geniaal idee...
Die schurken hebben intussen ruimschoots de tijd gehad te verdwijnen. Ondanks een stuk van een tunica gevonden tussen de puinhopen kan Mero geen spoor vinden...

Plotseling richt de hond de kop op...
Kijk, Alex, Mero moet iets geroken hebben.

Mero schiet als een pijl uit een boog vooruit en trekt zijn jonge meester mee...
Laat hem los, Enak!
Onmogelijk! De koord is om m'n pols gewonden! Blijf staan, Mero!

JM-13-8

(Wordt voortgezet.)

BELGIE SPREEKT

TE Leopoldstad, in het hart van Afrika, werd tijdens de oorlogsjaren 1939-1945 de Belgische wereldzender, dragende de kenletters O.T.C., opgericht om de stem van het vrije België te doen horen in het bezette België en over de gehele wereld. Toen dan de bevrijding kwam, werden de uitzendingen geplaatst in dienst van het vredesideaal en daarom in het teken van de « internationale goede wil », ofte Goodwill gesteld, waardoor bijzondere programma's onstonden, onderverdeeld in drie sektoren :

I. BELGIE SPREEKT TOT DE BELGEN IN DE WERELD

Honderdduizenden Belgen verblijven in het buitenland : 250.000 leven in Frankrijk, 70.000 in de Verenigde Staten, 30.000 in Canada en 25.000 in Nederland, enz.

Langs de wereldzender in Leopoldstad kunnen ze elke dag, waar ze ook verblijven, de stem van het vaderland horen. Als kenwijsje van de uitzending wordt gebruikt de melodie uit **Lucile**, van de Belgische toondichter Grétry : **Waar kan men beter zijn ?** Daarop begint de uitzending met een overzicht van de politieke en economische toestand in het vaderland en het sportnieuws. Zo vernemen zij de uitslagen van de voetbalmatchen een paar uren na de matchen en **dikwijls vóór de Belgen in het land zelf !** Soms worden ook gedeelten van reportages uitgezonden. Daarna volgt een **Dagspiegel** die de atmosfeer van het vaderland oproept. Eigenaardig is dat in het buitenland de belangstelling vooral gaat naar de bijzonderheden van het gewone alledaagse leven, de uitslagen der wielrennerskoersen en de rangschikking der voetbalploegen, alsmede de **weergesteltenissen** in België. De aktuele weekgebeurtenissen in België worden op elke Vrijdag gegeven in het programma : **Een week in klank.** Dinsdag geeft : **Een week in België**, met het overzicht van de belangrijkste feiten van de week. Al deze berichten worden te Brussel opgesteld in de diensten van het N.I.R. en uitgezonden naar Leopoldstad langs de zender van Ruysselede.

Hoe onstonden de uitzendingen voor de zeelieden ?

Onze **zeelieden** op vreemde verre zeeën beluisterden regelmatig deze werelduitzendingen. Kommandant de Groote, aan boord van de **SS. Lindi**, schreef meermaals brieven vol dank en aanmoedigingen voor dit contact met het vaderland.

Toen kwam men te Brussel op het idee de stem van moeder de Groote op te nemen en uit te zenden. Meteen ontstonden de familieboodschappen voor onze matrozen, die zichzelf noemen : **De eeuwig vergetenen.** Te Antwerpen en te Brussel werden 120 opnamen per week gemaakt van familieleden van zeelieden.

De Uitzendingen voor onze zeelieden waren geboren. Bij de eerste uitzendingen werd een bepaald schip op zee verwittigd dat familieboodschappen zouden uitgezonden worden op die dag en dat uur. Op het gestelde uur liep heel de bemanning naar de eetzaal, waar de radio stond, maar meteen lag het schip stil. In 't vervolg dan werd op voorhand een lijst bezorgd met de namen en de juiste tijdsaanduiding voor elkeen. Op sommige schepen werden op verscheidene plaatsen van het schip luidsprekers aangebracht. Uit Pernambuco, uit Rio de Janeiro, Jamaica, van overal komen dankbrieven van zeelieden. O. Delaye, marconist van de **Armand Grisar** schrijft : **« Het was werkelijk ontroerend deze simpele mensen en zelfs de officieren te zien luisteren met religieuze aandacht, tranen in de ogen, naar de stem van hun dierbaren, alsook naar de stem van de sympathieke omroeper die met zijn fijn aangevoelde kommentaar aan deze uitzending werkelijk het karakter gaf van een familiefeestje. Ik heb ze verenigd gezien in de mess, deze ruwe matrozen, maar een edelmoedig hart verbergende, ook de nachtploegen, die hun rust opofferden om de uitzending te beluisteren en met moeite trachtende hun oproering te verbergen. »** De platen en banden die 's Maandags opgenomen worden, kunnen de zeelieden 's Woensdags reeds beluisteren, en 's Zaterdags, diegene die 's Woensdags opgenomen worden. Het succes van deze uitzendingen bracht het N.I.R. er toe

Het uur van de missionarissen

Uit te zenden. **Belgische missionarissen maken het tiende deel uit van het aantal katholieke zendelingen over geheel de wereld !** Twee maal per week spreekt de wereldzender tot hen. Ze horen het nieuws uit het vaderland en uit hun orden of congregaties, en ze horen de stem van familieleden, heel dikwijls de bewogen stem van een oude vader of moeder, die ze misschien nooit meer zullen weerzien...

Uit Alaska, waar **slechts twee maal per jaar brieven naar Europa kunnen vertrekken**, vroeg Pater Van de Velde, die pastoor is van **een parochie met een doorsnede gelijk aan de afstand Brussel-Lourdes**, nieuws over de voetbalcompetities en de rangschikking van de Ronde van Frankrijk. Voor een missionaris uit Genk, sinds lange jaren te Alaska vertoevende werd een bijzonder programma uitgezonden : een reportagewagen vertrok uit Brussel en maakte in de familiekring te Genk opnamen van de gewone huisgeluiden, de klok, het keukengerief, de kanarievogel, de kiekens, een babbeltje van geheel de familie tijdens een maaltijd, enz. Dit alles werd drie maal uitgezonden en drie maal door de missionaris beluisterd met een onzegbare vreugde. Een Vlaams missionaris in een Kongolees melaatsendorp, die gehoord had van deze uitzendingen, vroeg wat Vlaamse muziek : **Mijn Vlaanderen, heb ik hartelijk lief.** Hij kreeg de gevraagde uitzending met nog een toemaatje nieuwe Vlaamse liederen.

Negers beluisteren vreemde zenders en nemen de nieuwsberichten op

De tweede sektor van de programma's draagt de naam van :

2. BELGIE SPREEKT TOT DE WERELD

Vooreerst zijn daar de uitzendingen voor Nederland en Zuid-Afrika. Voor meer dan de helft van de Belgen is het Nederlands de moedertaal. Het is dan ook natuurlijk dat tussen deze landen een innige band groeit en wederzijdse belangstelling. Daarnaast komen de uitzendingen voor Frankrijk, Zwitserland en de Franse koloniën, Engeland en Engels-Afrika, voor Zuid-Amerika in het Portugees en in het Spaans, voor Canada, de Antillen en de Verenigde Staten.

Langs de korte golf 80,70 m. wordt over geheel de wereld uitgedragen geheel ons kultuurbezit, onze muziek, onze letterkunde, onze grafische- en beeldende kunsten, ons geestesleven, onze folklore. Vragen worden gesteld en beantwoord over België en de kolonie, soms onder vorm van wedstrijden. Het wetenschapsleven, de sociale en economische activiteit van België wordt weergegeven in kronieken, reportages en aktualiteiten. Marilyn Guerdan, uit Missouri (U.S.A.), student in Kunst en Oudheidkunde, zond een dankwoord voor een uitgezonden montage over het Rubenshuis te Antwerpen. Uit Pensylvania berichtte Richard Marx dat hij met veel belangstelling geluisterd had naar een kroniek over de werkzaamheid van de Vlaamse Akademie voor geneeskunde. Hekichi Yoshimura, uit Maji (Japan), schreef vol lof over de muziekuitzendingen.

Je weet dat **korte golven de muziek misvormen** en dat op verre afstand een concert aanzwelt en mindert. Een Amerikaans officier schreef uit Tokio, dus op 16.000 km. van Leopoldstad, hoezeer hij genoten had van een Dvorak-concert. Op een schip te San Francisco, op weg naar 't Verre Oosten langs Honolulu, had men met veel vreugde geluisterd naar een Chopinrecital..

TOT DE WERELD

Uit dit veelvuldig schrijven van luisteraars van over de gehele wereld is ontstaan het programma : **Onder Ons, Entre Amis, Amongst Friends.**

Onder Ons ging de eerste maal op antenne in 1948. De vriendschappelijke gesprektoon, waarop de brieven van de luisteraars werden beantwoord langs de micro, het persoonlijk karakter dat er aan gegeven wordt, het inlassen van pittoreske bijzonderheden over het leven in Kongo, bezorgden dit nieuwe programma een geweldig succes. Uit Brooklyn (New York) schreef E. Moglen, hoe een paar uren nadat zijn naam en adres vermeld was geworden tijdens de uitzending **Onder Ons**, hij overrompeld werd door telefoons en telegrammen van O.T.C.-luisteraars die met hem wilden vriendschap sluiten. Zo ontstaan overal vriendenclubs O.T.C. Al deze **O.T.C. club-leden** hebben het gevoel te behoren tot één grote familie. Als activiteit hebben zij : **vriendenbriefwisseling, verzameling van postzegels, liefhebbers-fotografie,** enz. Als **kenteken** bezitten zij een wit wimpeltje versierd met de Belgische kleuren en een witte leeuw op rood schild.

Ook de muziekprogramma's worden opgesteld volgens de wensen der luisteraars en voorgesteld met veel eenvoud en een beetje fantazie. Een algemeen bulletijn behandelt aktueel en bondig al het nieuws dat de luisteraars interesseren kan. Roeland Wahlquist, uit Norrfors (Zweden), schrijft : **Sinds elfjarige leeftijd zit ik in een rolzetel wegens beenverlamming, langs zender Leopoldstad heb ik kennis gemaakt met andere landen en volkeren. Mijn dank.**

De derde programma-sektor.

Aan elk programma **Onder Ons** wordt een aangename spreekbeurt gevoegd, om aan de vreemdelingen een slecht of weinig gekend aspekt van België te doen kennen, om aan te duiden dàt de Belg een mens is als een ander. Sinds Januari 1945 werden zo wat 1.800 spreekbeurten over België uitgezonden.

3. DE WERELD SPREEKT TOT DE WERELD

Ontstond door het feit dat O.T.C. de microfoon verscheidene malen per week afstaat aan de grote internationale organisaties : UNESCO, Rode Kruis, Internationale Organisatie van de arbeid, Organisatie van de Verenigde Naties, alsmede door het feit dat een groot deel van de briefwisselaars bestond uit liefhebbers-uitzenders op korte golf, die dan een rapport inzonden over het beluisteringsgehalte en inlichtingen gaven en vroegen over andere korte golf-liefhebbers, zodat O.T.C. zo wat een markt werd. Voor deze mensen begon een nieuwe reeks uitzendingen : **DX programma's.** Door Nederlandse, Franse en Engelse uitzendingen wordt een band gelegd tussen de radioclubs en DX'ers van alle landen. Zij dragen er het hare toe bij mensen uit verschillende landen, verschillende rassen en godsdiensten nader tot elkaar te brengen. De uitzendingen worden gewijd aan de activiteiten van elk dezer radioclubs. Verder worden inlichtingen verstrekt over de korte golfstations die door deze zelf gegeven werden. De muren van het DX-bureel zijn bedekt met prentkaarten en foto's van DX-ers uit Mexico, Zweden, Canada, Zwitserland, Italië, enz. In Zweden was dit programma zo populair, dat er thans tweemaal per maand een kwartuur in het Zweeds wordt uitgezonden. Daarvoor steken twee Zweedse dominee's, die te Brazzaville vertoeven, de Kongostroom over, daar anders niemand te Leopoldstad de Zweedse taal machtig is.

Over de gehele wereld staat de Belgische wereldzender bekend als het **Internationaal station van Goede Wil,** van broederlijkheid en wederzijds begrijpen. En of de omroepers populair zijn ! Rik Onckelinx, redakteur-omroeper te Leopoldstad, werd tijdens zijn verlofperiode in België, uitgenodigd door een paar vrienden in Noord-Nederland. Maar hoe groot was zijn verbazing toen hij aan de grens van het dorp opgewacht werd met muziek, spandoeken en triomfbogen en triomfantelijk begroet werd als : **Rik uit Kongo !**

Herman BOON.

Brieven van luisteraars worden allen beantwoord.

DE FAMILIE WORDT GROTER !

Hadden we jullie niet beloofd, dat de lijst van de firma's die de Kuifje's Bon op hun waren zouden kleven nog langer zou worden ? Belofte maakt schuld en... hier zijn we er mee : TOSELLI maakt voortaan deel uit van de familie. Er zullen nog andere firma's volgen en het zal langsom gemakkelijker worden het vereiste aantal punten te verzamelen.

Hier gaat dan nogmaals de lijst van de firma's met Kuifje's Bon :

VICTORIA, met chocolade, de koekjes en de caramellen;

PALMAFINA, met Chokosweet, Margarine INA en de KUIFJE'S ZEEP;

MATERNE, met confituur, fruitsiroop en diepgekoelde vruchten en groenten FRIMA;

HEUDEBERT, met beschuiten en paneermeel;

TOSELLI, met macaroni en andere deegwaren.

Weldra volgt de firma SMETS-CLAESSENS met fijne peperkoek.

HIER VOLGT DE VOLLEDIGE LIJST VAN DE GESCHENKEN VERKRIJGBAAR MET DE KUIFJE'S BONS :

	Punten
1. Veertig vignetten « Reinaert de Vos », per reeks	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE, met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van HERGE, boekje « A », 15 figuren	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje « B », 22 figuren	60
4. Twee reeksen van vijf kleurprentkaarten, getekend door HERGE. Reeks I of reeks II	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE	80
6. Mooie Kuifje's wimpel	100
7. Portefeuille KUIFJE	200
8. KUIFJE's puzzle in hout, model « A »	350
9. Speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers)	450
10. KUIFJE's puzzle in hout, model « B »	500
11. Luxealbum van « Reinaert de Vos »	600

De vignetten van « DE DRIE MUSKETIERS » evenals het luxe-album zijn te verkrijgen tegen dezelfde voorwaarden als de vignetten en het album van « Reinaert de Vos » !

MEN ZEGGE HET VOORT !

Weldra staan er op de geschenkenlijst de prachtige CHROMOS van KUIFJE, in de collectie : ZIEN en WETEN, met KUIFJE en BOBBIE en wetenswaardigheden over auto's, vliegtuigen, de marine, de spoorwegen, nationale kleederdrachten, enz., enz.

ANC. ETS Toselli S.P.R.L. BRUXELLES

(1) In afwachting dat de KUIFJE'S BON op al de verpakkingen van Toselli gedrukt is, zal iedere vignet TOSELLI (zie model hierbij) tellen voor een 1/2 punt.

LET OP ! Alleen de vignetten TOSELLI in 't BLAUW gedrukt tellen ! (dus geen rode of groene vignetten !)

POSTES

Hallo, mijnheer, vraag eens of hij geen Kuifje's Bons heeft ?

TIMBRE TINTIN 1/2 PUNT KUIFJE'S BON

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau reizen naar Nusa-Penida in de hoop er de gangsters, die ze reeds lang zoeken, te vinden. Aan boord van de Haai delen ze de kajuit met twee kennissen...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

DE RODE RAPIER

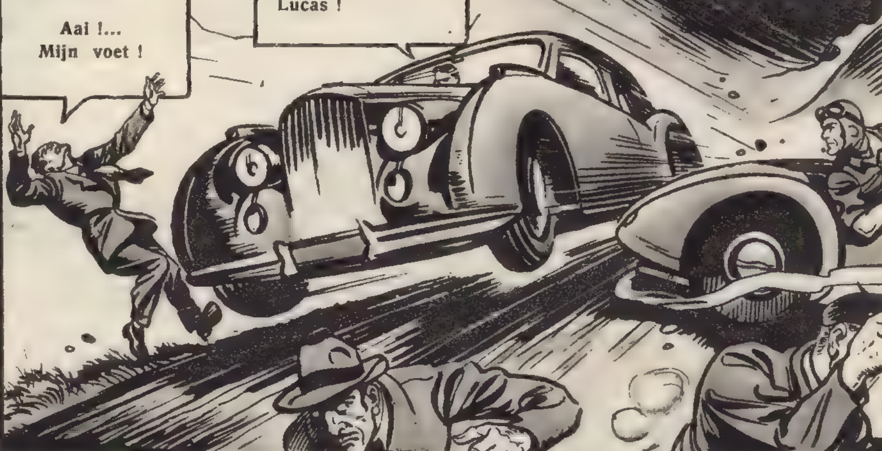

Geholpen door Lucas, de werktuigkundige van John Best, hebben gangsters filmen van een atoomgeweer in de motor van de Rode Rapier gestoken. Tijdens de koers willen ze de filmen bemachtigen en lokken Sexton Blake in een valstrik...

Zodra de gangsters verdwenen zijn, rept Tinker zich naar zijn vriend, daar hij vreest dat deze gekwetst is...

Ze hebben je niet geraakt, Blake ? Ze hadden je best kunnen doorzeven !

Zelfs geen schrammetje ! Heb ik geluk gehad ! Nu zullen we eens even kijken wat er van Lucas geworden is...

BLAKE EN TINKER LATEN ZICH OMLAAG GLIJDEN EN VINDEN LUCAS IN HET GRAS. HIJ KREUNT. ZIJN BEEN IS ERG GEWOND...

(Wordt voortgezet.)

EEN NIEUWE MODE:

De BABY-CARS

MEN vraagt zich af waarom de miniatuur-auto's een Engelse naam kregen, vermits men hen noch in Amerika, noch in Engeland veel ontmoet. In de U.S.A. zal men tussen enkele duizenden auto's, drie of vier « baby-cars » aantreffen. Dit betekent echter niet dat de Amerikanen helemaal geen interesse zouden hebben voor kleine auto's, integendeel. Het verkeer in de grote steden zoals New-York, Chicago, Detroit en Philadelphia is zo ontzettend moeilijk geworden, dat de Yankees er andere middelen moeten op vinden. Met hun grote auto's komen ze haast niet meer door de straten en nergens vinden ze een parkeerplaats. Het is daarom dat reeds vele Amerikanen hun wagens aan de ingang van de stad laten staan en daar in een bus of kleine auto stappen, ondermeer in een 4 PK. Renault, om hun boodschappen te doen. Met zo'n kleine auto kan men overal doorheen komen en heel lustig met z'n zessen naast elkaar op een rijtje staan. 's Avonds laten Mr. Joe en Mr. John hun Renault in de stad en rijden met een Cadillac of Chrysler tegen 130 km. per uur naar hun woning die soms honderden mijlen van de grote stad gelegen is.

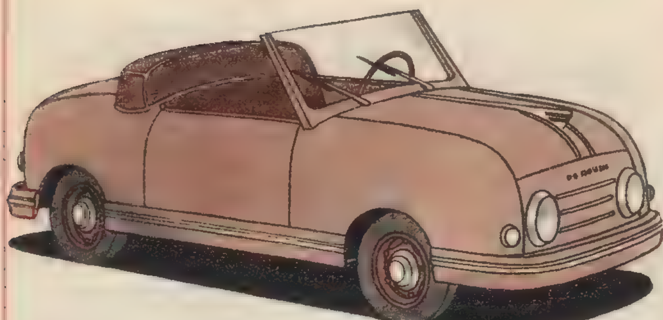
Indien de Amerikanen nu reeds zin hebben gekregen in de 4 PK. Renault, wil dit niet zeggen dat ze de « baby-cars » met welwillende blikken bekijken. In Europa is het anders gesteld. Diegenen die de middelen niet hebben om een Volkswagen of Renault te kopen en te onderhouden. schaffen zich een « baby-car » aan. Ze kosten de helft minder, verbruiken slechts 2 of 3 liter benzine per 100 km. en men kan er mee rijden tegen een snelheid van 40 tot 50 km. per uur.

Vele mensen kunnen een minachtend glimlachje niet onderdrukken, wanneer ze een « Wegluis » zien, doch laat ze lachen! Ondanks alle spotlust en kwaadsprekerij heeft ze zich een plaats onder de zon veroverd en een ruime plaats zelfs.

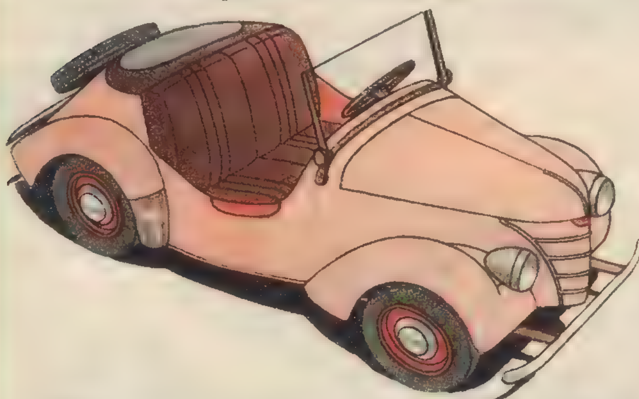
Indien de « baby-cars » dezelfde kwaliteiten hebben als de Renaults, dan is hun toekomst verzekerd. In Europa schieten de kleine modellen trouwens als paddestoelen uit de grond. In Frankrijk, Duitsland en Italië kwamen ze op de markt, dat bewijst dat ze veel gevraagd worden, alhoewel niet alle kleine auto's de tand des tijds zullen kunnen trotseren.

(Wordt voortgezet.)

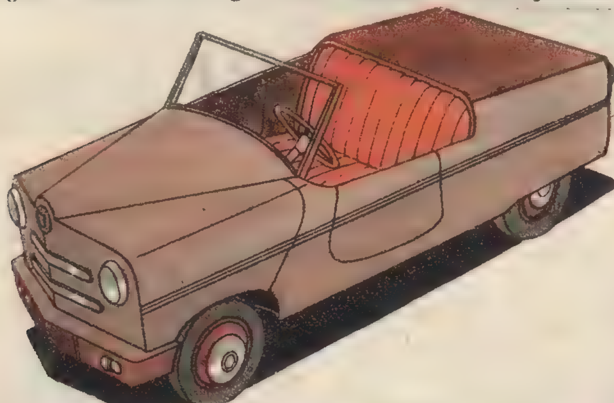

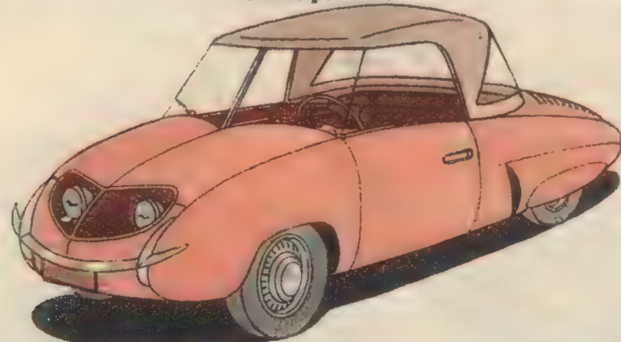
ROVIN (Frankrijk). — Twee plaatsen. - Motor achteraan 423 cm3. - Max. snelheid : 75 km. per uur. Wordt aan de lopende band vervaardigd.

ROLUX (Frankrijk). — Motor 1 PK. achteraan. - 125 cm3. 4,5 PK. op de remmen. - 4.000 t. per minuut. - 3 versnellingen. - Gewicht 145 kg. - Max. snelheid : 60 km. per uur.

HELMUT-BUTENUTH (Duitsland). — Prototype gemaakt in Berlijn. - Motor in 2 tijden. - 362 cm3. - Verbruikt 3,5 l. benzine per 100 km. - Gewicht : 285 kg. - Max. snelheid : 75 km. per uur.

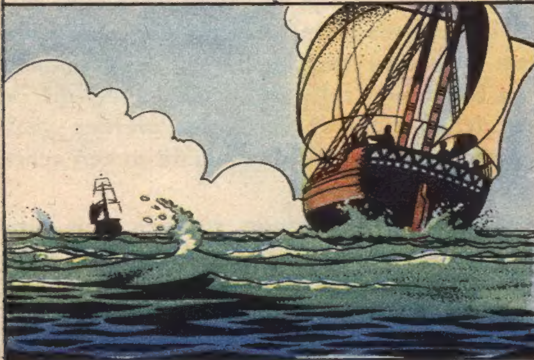
LABOURDETTE-VUTOTAL (Frankrijk). — Vensters zonder stijlen. - Tweede windscherm aan de voeten van de chauffeur. - Mechaniek van de 4 PK. Renault.

MONSIEUR VINCENT

Vincent krijgt het geld van de dikke verkwister en stapt heel gelukkig naar de haven. Hij scheept in met de Minerva. Plotseling meldt de uitkijk : zeil aan bakboord !

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

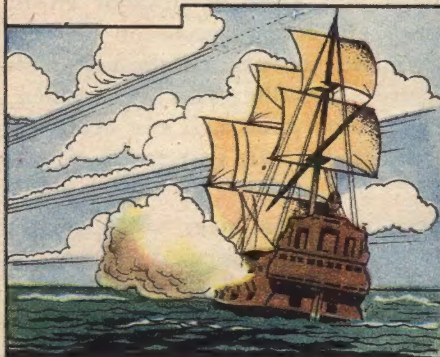
Een groot piratenschip lag verborgen in een bocht van de kust. Het maakte gebruik van de plotseling opgestoken Noordenwind en stevende recht op de Minerva af.

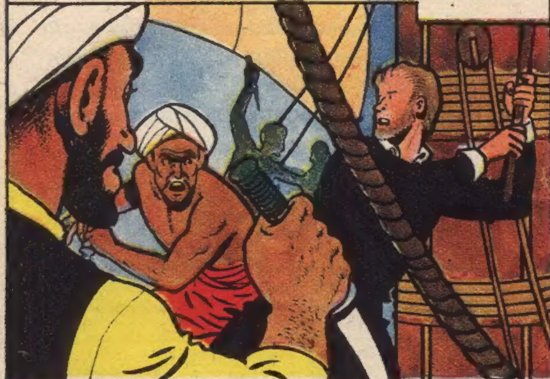
Gereed voor de strijd ! De kanonnen van de Minerva spuwden vuur. Intussen was er ook een storm losgebroken en de schoten van de Minerva raakten geen doel...

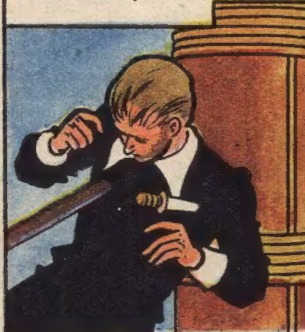
Het piratenschip was lichter en vlugger en weldra werd de Minerva in de flank geramd.

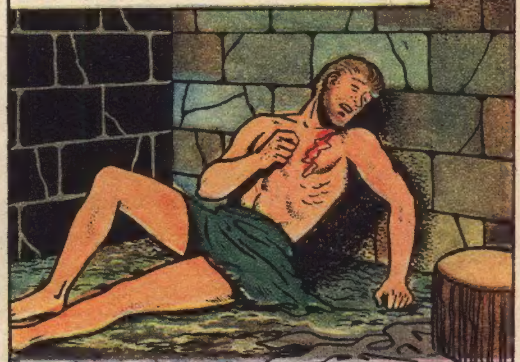
Vincent hing tegen een mast en verdedigde zich met de moed der wanhoop. Hij wist dat, wanneer de Minerva de partij verloor, ook zijn fortuin en al zijn mooie plannen verloren waren !

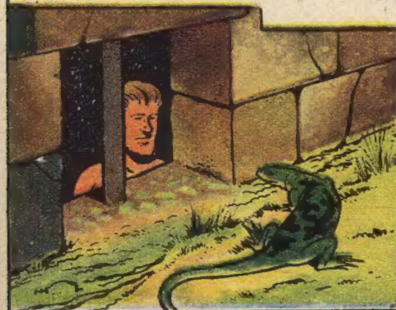
Eensklaps zoefde er een dolk door de lucht en trof Vincent in de schouder. De dolk zat zo diep dat Vincent bijna aan de mast was vastgenageld en het bewustzijn verloor...

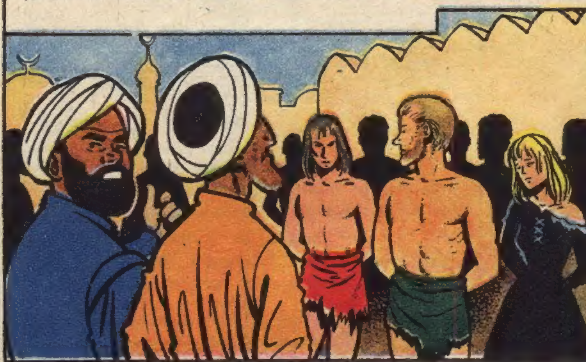
Toen hij weer bij kennis kwam, lag hij in een kerker. De wonde bloedde nog en hij had de kracht niet te denken. Hoeveel uren de strijd geduurd had, wist hij niet...

Vincent was nu te Tunis en zou op de markt als slaaf verkocht worden. Hevige koortsen putten zijn lichaam uit, maar hij gaf zich niet gewonnen en bad... Na enkele dagen kreeg zijn gezonde, robuste natuur de bovenhand en nam de koorts af...

Vincent moest plaats nemen tussen een groep mannen en vrouwen, gevangen zoals hij, en werd naar de markt gebracht, waar spottende en wrede kopers wachtten... Het gespierde lichaam van Vincent werd dra opgemerkt...

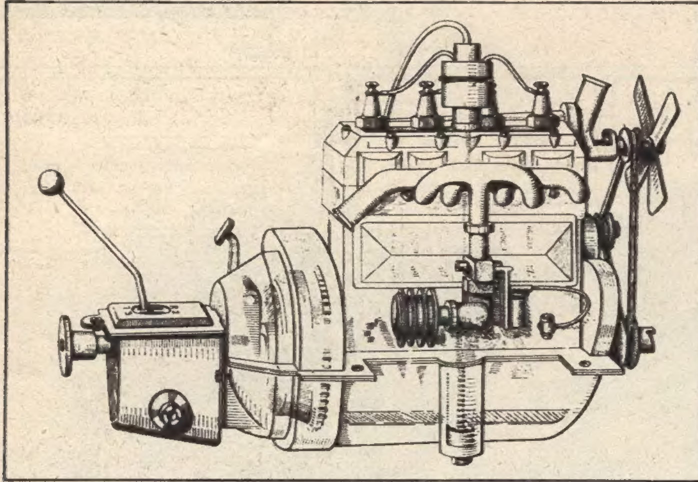

Een reder trad vooruit en monsterde hem met een koude blik. Vincent keek verrast op...

(Wordt voortgezet.)

Bouw zelf een automotor!

DE kap van een auto heb je zeker al eens opgelicht om daarin die fabriek in miniatuur te bewonderen. Misschien heb je ook getracht iets los of vast te schroeven, je hebt de buizen betast en eens aan de electrische draden getrokken. Misschien heb je ook gedacht: Ingewikkeld, maar ik wil weten hoe dat spel hier precies in mekaar zit, want ik wens niet, gelijk meneer Janssens vorige Zondag, in het midden van de steenweg eensklaps pal te blijven staan met m'n kar zonder te weten wat gedaan! Om dan maar niet te gewagen van de hele sliert auto's die achter je claxonneren, links en rechts voorbijrijden en de meewarige of geamuseerde blikken die de chauffeurs je toewerpen! En aan de tramconducteurs durf je niet denken zonder een hoogrode kleur te schieten. In Brussel roepen ze de arme, hulpeloze autobestuurder « Chinoes » en « chauffeur van de Sarma » na. In andere steden hebben ze — wiet weet — nog kleurrijker termen...

Meneer Janssens lichtte de kap en staarde een kwartuur lang op z'n motor, zonder dat deze aan gang schoot. Toen haalde hij er een geragehouder bij. Inwendig heeft deze laatste zich wellicht een breuk gelachen, maar toch bleef hij uiterlijk kalm toen hij droogweg zei:

— Verwondert me geen snars dat die auto niet verder wil, er zit geen druppel benzine meer in de tank!

Het gezicht van Janssens was goud waard! Om vele automobilisten zulke en andere hachelijke ogenblikken te besparen heeft een ingenieur een miniatuur-automotor gebouwd. Op het eerste gezicht zou men die motor voor een stuk speelgoed houden, doch dat is een vergissing. De veertig verschillende stukken van een normale motor zijn er, sterk verkleind natuurlijk, en geven trouw de werking van een grote motor weer. We zien de zuigers en de cylinders, ventielen en krukas en zelfs de kleine kabels die de batterij met de distributeur verbinden werden geel, rood, groen en blauw gekleurd, zoals dit in een echte auto het geval is.

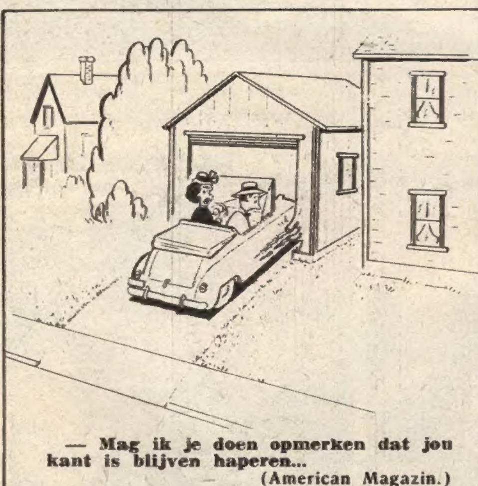
Met de veertig verschillende stukken kan men de motor zelf in mekaar steken, en ik verzeker jullie dat het een boeiend werkje is ('k heb het beproefd), maar dat veel geduld en nauwkeurigheid vergt.

En eens zo ver, kan men de motor op de schouw zetten en af en toe eens naar kijken? Mis! Ieder stuk van de motor is in plexiglas, dus doorschijnend, en jullie kunnen de werking van ieder stuk volgen. Men hoeft slechts aan een kruk te draaien en de motor schiet aan gang. De zuigers gaan op en neer in de cylinders, de ventielen openen en sluiten, en de bougies lichten in de orde die jullie zeker wel kennen: een, twee, vier, drie. Kortom, jullie zien een echte automotor in werking en dit met een verbazende nauwkeurigheid.

Een auto heeft geen geheimen meer voor wie die miniatuur-motor in mekaar stak en in werking zag. De jonge knutselaars zullen hun vaders nuttige wenken en zelfs demonstraties kunnen geven en... valt de auto van vader ooit « in panne », dan kunnen zij de mouwen opstropen en de hand op de wonde leggen!

Wie zulk een doorschijnende motor wenst, kan alle inlichtingen verkrijgen op onze kantoren, 24, Lombaardstraat. De volledige motor, dus veertig onderdelen, kost 920 fr. en wordt door ons opgestuurd tegen terugbetaling.

De motor is tentoongesteld in de kantoren van onze redactie en diegenen die er interesse voor hebben, kunnen hem hier bewonderen.

— Mag ik je doen opmerken dat jou kant is blijven haperen...
(American Magazin.)

DE OPLOSSING.

**

— Heb jij er al iets op gevonden om de mensen die altijd willen liften kwijt te geraken?

— O ja! Zodra ik buiten de stad ben hecht ik, goed zichtbaar, een bordje aan m'n wagen met één woord : TAXI!

'k Wil openhartig zijn, meneer, en U niet verbergen dat deze auto niet helemaal nieuw is... (Saturday Evening Post.)

UIT DE VIER WINDSTREKEN

Klant : « Kellner, er zwemmen twee vliegen in mijn soep ! »
Kellner : « Maak u geen zorgen, mijnheer, die zijn al lang dood, hoor ! »

DE KLEINE GESCHIEDENIS VAN HET UURWERK

EGYPTE stond in de oudheid algemeen bekend als het exportland van de wateruurwerken. Een wateruurwerk bestond uit cylindervormige vaten die boven elkaar geplaatst werden. In het bovenste werd water gegoten en dit liep, door een kleine opening, in het onderste vat. Na een bepaalde tijd was het bovenste vat leeg en moest het opnieuw gevuld worden. De grootste wateruurwerken liepen zes uur. Voor de pharao's werden deze uurwerken zelfs met wijzers en slagwerk gemaakt. Het slagwerk was natuurlijk primitief ; het waren b.v. een aantal kegels die om het uur luid klingelend op een metalen plaat vielen.

De Romeinen vonden dit zo wonderlijk dat ze de uurwerken mee naar huis namen. Iedere gouverneur kreeg een uurwerk, want het staatsapparaat van de Romeinen was reeds zo uitgebreid en ingewikkeld, dat er zonder uurwerk moeilijk orde in de zaken te houden was. Keizer Constantinus had een uurwerk in de vorm van een boom. Iedere tak was versierd met dieren en onder de boom lagen leeuwen, die

om het uur luid bruïden.

De Griek Plato bouwde de éérste wekker ! Hij hing het onderste vat van een wateruurwerk zodanig op, dat het na een bepaalde tijd omkipte. Het water werd door een smalle buis geleid die, door de heftige luchtstroom, aan 't fluiten ging. De leerlingen van Plato wisten dan hoe laat het was !

Karel de Grote kreeg van Kalief Haroen al Raschid een wateruurwerk met wijzers en slagwerk van het zuiverste goud.

Pas in de XIIe eeuw kwamen de zanduurwerken. Ze werden uitgevonden door een monnik en aanvankelijk dienden ze slechts om de priester op de predikstoel te verwittigen dat het tijd was op te houden.

Twee duizend jaar vóór Christus bezat China reeds wateruurwerken. Men liet in het Hemelse Rijk ook kaarsen branden om te weten hoe laat het was. Een Chinees uurwerkmaker bouwde om die tijd het « parfum-uurwerk ». Om het uur brandde er een andere kaars op en iedere kaars verspreidde een verschillend parfum.

ZIJN DENNENWORTELS LANGER DAN DE EVENAAR ?

DE den gaat met een penwortel loodrecht de diepte in. Daaruit wassen, in horizontale richting, driehonderd wortelen van tweede rang. Uit ieder van die schieten in een hoek van 90 graden, wederom driehonderd wortelen van derde rang, en zo gaat het ongeveer tien keer verder. Aangenomen wordt dat de zes eerste reeksen door elkaar 50 cm. lang zijn en de volgende drie niet meer dan 1 cm. Als men er in slagen zou de wortelen van een den die in Parijs staat, op dezelfde manier als een tuinslang aaneen te hechten, zou die den het water uit de Kongostroom kunnen putten. De wortels van een volwassen den kunnen niet alleen rond de wereldbol, ze kunnen ook naar de maan, want naar berekend werd, zijn ze minstens 400.000 km. lang !

DE STEM DER EEUWEN

OP de Kluisberg, nabij Ruien, werd een grafheuvel ontdekt, die dateert uit het Bronzen Tijdperk, te weten duizend jaar vóór Christus. Gebleken is dat in die tijd de gestorvenen werd verast. In het hoofdgraf werd een urn met de as geplaatst en in de bijgraven werd de as uitgestort op de grond. De urne, die men op de Kluisberg gevonden heeft, is zeer zeldzaam, want over heel het Europese continent heeft men slechts dertig urnen van dit type gevonden. Men vond, eveneens in de Kluisberg, stuifmeelkorrels. Aan de hand van deze kunnen de geleerden op honderd jaar nauwkeurig de tijd vaststellen, waarop de grafheuvel werd opgericht.

PARIJS PAKT UIT

IN Parijs kan men thans een heel merkwaardige tentoonstelling bewonderen, nl. zes honderd acht en dertig nieuwe uitvindingen, waaronder zeventien van dezelfde uitvinder !

Enkele van de meest sensationele en grappigste vondsten : de fiets met straalaandrijving, een apparaat om zelf zijn haar te knippen, klompen met individuele meta-verwarming, een veiligheids-sigarettenpijpje en voor kampeerders een instrument om door het opvangen van de zonnestralen eten te koken.

Onder hogere technische uitvindingen zijn verschillende systemen om de energie van de zee te gebruiken. Een ander uitvinder wil voortaan de bemanningen van duikboten in veiligheid brengen in geval van ramp en geeft demonstraties met een miniatuur-onderzeeër op de Seine. Alle vernuftige uitvindingen hier zijn vredelievend. Een vulpen is het enige voorwerp met oorlogszuchtige neigingen, ze is voorzien van een alarmsignaal om een mogelijke aanvaller schrik aan te jagen !

Victoria presenteert
CHOKO Het Nikkertje

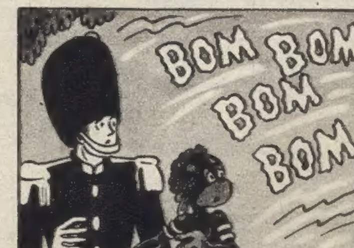

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

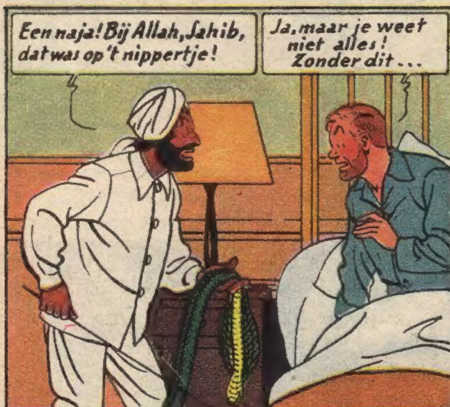
TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Na een bewogen dag en de ontmoeting met de geheimzinnige cheik, Abdel Razek, slaapt Mortimer in. Bij 't eerste morgenschemeren schrikt hij wakker en ziet tot zijn ontzetting een enorme slang, die langzaam naar z'n bed kruipt. De professor grijpt de talisman en roept de magische woorden..

(Wordt voortgezet.)